

„Wijzen uit het Oosten, uit zo verre land,
Zij zochten onze Here met offerand.
Z'offerden ootmoediglijk: myrrh', wierook ende goud,
t'Ere van het Kindje, dat alle ding behoudt,
Ontferm U, Heer!”

Daarna mag je het vierde vers zingen:

Halleluja, Here! Laat ons zingen blij,
Daarmee ook onze lied'ren beginnen vrij.
Jezus is geboren in de heilige Kerstnacht,
Hoog zij Hij geprezen en hoog Zijn naam geacht.
Ontferm U, Heer.

Dit is eigenlijk al het begin van wat jullie samen tot slot gaan doen: kerstliederen zingen.

Ieder mag om de beurt zeggen welk lied hij of zij het allermooiste vindt.
We hopen dat jullie ook thuis een fijn kerstfeest zult vieren!

C. E. Pothast-Gimberg

Een snoer van denneappels

Hansje schuifelde met zijn laarsjes door de witte-watte-sneeuw. De pluim op zijn rode mutsje bewoog in de wind en zijn handen duwde hij diep in zijn zakken. Stap-stap ging Hansje. Veel langzamer dan hij wel wilde, want de sneeuw hield zijn benen tegen. Telkens moest hij even stilstaan om uit te rusten. Anders was het eigenlijk wel een leuk spelletje, en hoe hoger de sneeuw, hoe leuker.

Maar vandaag werd Hansje er niks vrolijk van. Voor de zoveelste maal zonken zijn laarzen diep in de sneeuw, en gleden een paar brokken over de rand naar binnen. Dat was wel koud en nat, maar dat merkte hij niet, want Hansje moest zoveel nadenken, dat hij ervan zuchtte.

Was Piet, zijn grote broer, er nu maar, dan kon hij met hem praten. Maar Piet moest leren op school en 't duurde nog tot vanmiddag voor hij thuiskwam. En wie zou er anders naar hem luisteren? Moeder was ziek, al een paar dagen en een juf-frouw kookte het eten en maakte boterhammen klaar voor Piet en hem en verder had ze nooit tijd.

„Ga maar zoet spelen,” zei ze telkens, of: „Stt, op je tenen, want moeder slaapt.” En dan liep Hansje maar weer de weg af om te zien of Piet er nog niet aan kwam. „Het is niks prettig in een huis zonder moeder,” dacht Hansje en hij prikte met zijn wijsvinger een paar gaatjes in een plekje heel witte gladde sneeuw.

En hoe moest het nou met de kerstboom? Zouden ze die wel krijgen dit jaar? Vorig

jaar was vader net fijn thuis met Kerstmis. Maar nu moest hij varen, want vader was stuurman op een groot schip.

„Het is niks prettig in een huis zonder een vader en een moeder,“ dacht Hansje weer.

Hij peuterde met een paar vingers wat sneeuw uit zijn laarzen en schoof weer verder met zijn benen door de sneeuw.

Hij keek achterom. Achter hem naderde langzaam een auto. Hansje gleed even naar de kant van de weg. Een grote, lange kerstboom reed voorbij, stevig vastgebonden op de auto. De top sleepte over de grond en veegde ruisend over de witte deken. Een kleine dennetak zwiepte even langs Hansjes jasje en strooide het vol glinsterende vlokken. Hansje greep hem meteen goed vast en liep dapper mee. De boom ging naar de kerk, dat wist hij wel, voor het kerstfeest van de zondagsschool. Zo'n grote! Zou die weer vol hangen met mooie slingers en ballen? En zouden er echte kaarsjes in branden?

In de bocht van de weg zwaaide Hansje mee, want hij hield zich stijf vast. Hij was ineens weer helemaal vrolijk en ging vol verwachting achter de boom aan, toen die de kerk werd binnengedragen.

Daar waren een heleboel dames druk bezig met grote kisten vol kerstboomversieringen. Er werden lange tafels uitgezet, versierd met hulst en dennegroen.

Daar kwamen grote en kleine pakjes op te liggen, dichtgebonden met een rood lintje.

„Cadeautjes,” wist Hansje. Piet kreeg ook een cadeautje. Hij nog niet, hij was te klein voor de zondagsschool.

Hansjes vlugge ogen zagen alles en zijn voeten brachten hem overal naar toe, zonder dat iemand op hem lette.

Hij liep op zijn kousen. De laarzen had hij in een hoekje achter de preekstoel neergezet, die waren veel te nat en te vies.

En nu stond hij met een koude, rode neus over een doos met kerstslingers gebogen. Hij hield zijn handen stijf op de rug, want o, zijn vingers wilden maar het liefst rondwoelen in dat glinsterende spul.

Zoveel zilver had hij nog nooit bij elkaar gezien.

Lange kralensnoeren van glimmende ballen lagen naast slingers van engelenhaar. Er was ook een ketting van kleine, glazen denneappeltjes, bestrooid met flonkerende sneeuw, glinsterende, doorschijnende denneappeltjes, zo mooi!

O, en toen konden Hansjes handen niet langer gehoorzaam blijven. Eerst kwam er eentje tevoorschijn, die heel voorzichtig eventjes moest voelen aan die prachtige slinger.

’t Waren geen echte denneappeltjes natuurlijk, dat wist Hansje best. Maar ze leken er wel precies op. Glazen, gesloten, glinsterende denneappeltjes, dat waren het.

En helemaal vanzelf kwam zijn andere hand er ook nog bij.

Niemand lette op Hansje, en Hansje zelf lette alleen maar op die ene mooie kerst-slinger. Heel voorzichtig nam hij de schitterende ketting uit de doos. De denneappeltjes tinkelden en rinkelden als kleine, zachte klokjes. Dat moest moeder horen, dan werd ze vast meteen beter.

Het was niet zo’n lange slinger. Hansje kon hem makkelijk dragen, zonder dat hij de grond raakte. Kon hij hem maar mee naar huis nemen . . .

Hij stond ermee in zijn handen en om hem heen praatten de mensen, hamerden een paar mannen, die de boom moesten vastzetten en ritselde het papier van de pakjes.

Hansje merkte daar niets van. Hij liep met zijn schat naar een donker hoekje achter de preekstoel. Daar stond de ruwe houten kribbe, die gebruikt werd voor het kerstspel van de grote mensen. Maar dat wist Hansje niet. Hij dacht: „Wat een makkelijk bankje is dat” en hees zich erin. Daar zat hij met opgetrokken knieën, met de ketting op zijn schoot.

Zo nu en dan streek hij er met een vinger langs, als het licht van de lamp aan de pilaar er allemaal sterretjes in toverde. Dan zuchtte Hansje verrukt, omdat er zulke mooie denneappels bestonden.

O, hij had vaak echte denneappels gezocht in het bos, maar die waren lang zo mooi niet, nee lang niet.

Het werd wat later op de middag. De mannen waren al naar huis gegaan en de meeste dames ook. De kerstboom was klaar. Hij glinsterde en schitterde aan alle kanten.

De koster bleef het laatst in de kerk. Die wachtte tot iedereen naar huis was, want hij moest sluiten.

Hij liep nog eventjes om de boom heen, knipte een takje af, dat te dicht bij een kaarsje stond, keek nog wat rond en toen ging hij ook weg . . .

Maar Hansje merkte niets. Hij was wat achterover gegleden in de kribbe, zijn schat op zijn knieën, zijn armen er omheen, zijn hoofd zo diep gebogen, dat de pluim van

zijn muts de denneappels aaide.

Maar dat merkte Hansje ook niet, want . . . Hansje sliep . . . En Hansje droomde van moeder, die ziek was en weer beter werd toen ze het getinkel van zijn kerst-slinger hoorde. Want in zijn droom had Hansje die mee naar huis genomen en op moeders bed gelegd.

Het werd al later en later. Om vijf uur was de koster weggegaan en om half zeven kwam hij alweer terug, want om zeven uur begon het kerstfeest van de zondags-school.

En na hem liep de kerk vol, maar niemand zag Hansje in zijn donker hoekje. En Hansje droomde maar voort. Hij droomde dat moeder opstond en een kerst-boompje versierde met zijn mooie slinger en Piet en hij zongen: „Er is een Kindeke geboren op aard!”

„Op aard,” zong Hansje luidkeels in zijn slaap. Het klonk heel hard middenin het mooie verhaal dat de dominee vertelde van het kindje Jezus, dat in een stal geboren werd, heel ver weg in Bethlehem.

In die stal stond ook een voederbak. Daarin legde de moeder haar kindje. En vertelde de dominee dat verhaal nu maar op de preekstoel, dan had hij misschien wel naar beneden gekeken en Hansje kunnen zien. Maar hij stond onder de boom en zag verbaasd om toen daar achter hem een stemmetje zong.

Hij liep gauw op het geluid af en vond een koud Hansje met een snoer denne-appels van glinsterend glas in zijn stijve vingers. Hij nam hem op zijn arm, zo slaperig als hij was en bracht hem in het licht van de kerstboom.

„Hansje!” riep Piet en liep zo maar de bank uit, midden onder het feest.

„We hebben overal gezocht. En toen zei moeder dat ik toch maar naar het kerst-feest moest gaan, want grootvader kwam helpen.”

Piet huilde haast. Hij sloeg zijn arm om zijn broertje heen en blies zacht op de verkleumde handen.

Een juffrouw nam Hansje van de dominee over, want die moest verder vertellen. En Piet ging mee om Hansje naar moeder te brengen. Toen hij thuiskwam droeg de juffrouw hem meteen naar moeders bed.

De slinger hing als een ketting om zijn hals.

Hij legde hem neer op moeders deken, zo zachtjes, dat hij even tinkelde. En moeder lachte door haar tranen heen, toen Hansje tevreden zei:

„Zie je nou wel, Hansje heeft het wel gewist: moeder wordt beter door deze denne-appels.”

